

[Rytter.]

som den Gang var fremme paa Rigsdagen, var af den Art, at man i alle Partier var enig om, at man ikke kunde forsvare at straffe de paagældende. Det ærede Medlems Parti, det konservative Folkeparti, vilde gaa den Vej at benaade dem. Vi for vort Vedkommende tog Konsekvensen, idet vi ræsonnerede som saa: Ja, men naar man alligevel vil benaade dem, kan det ikke være noget, der i den Grad er i Strid med Folks Retsbevidsthed. Det har ogsaa vist sig i de Tilfælde, der var fremme, at man i den almindelige Befolkning ikke forstod, at Ægteskab ikke var tilladt; det tror jeg, det ærede Medlem erindrer.

Det ærede Medlem er saa glad for, at man i andre Lande har stillet sig paa det af det ærede Medlem omtalte Standpunkt. Men det ærede Medlem maa ikke glemme, at i de andre Lande gaar man langt videre: man gaar saa vidt, som jeg er vis paa, at selv det konservative Parti her i Landet ikke vil gaa, naar man f. Eks. forbyder Ægteskab mellem Onkel og Niece. Det er sikkert at gaa saa vidt, at man herhjemme ikke vil kunne slutte sig dertil; men i og for sig kunde det ærede Medlem jo lige saa godt paa den Baggrund udtale, at vi altsaa her i Danmark er gaaet alt for vidt. Jeg tror imidlertid, vi har ramt det rette, og jeg er overbevist om, at Justitsministeriet fremtidig ligesom hidtil kun vil give den omtalte Bevilling i saadanne Tilfælde, hvor den almindelige Retsbevidsthed tilsiger, at det vilde være ubilligt, at de paagældende ikke fik Lov til at gifte sig. Det ene af de Tilfælde, der i sin Tid forelaa, var endogsaa saadan, at Præsten havde foretaget Lysning, fordi selv Præsten ikke kunde se nogen Hindring for Ægteskabet, og Folk paa Egnen var forbavset over, at de ikke maatte gifte sig med hinanden.

Jeg tror, som sagt, at vi her i Landet har ramt det rette, og jeg føler mig bestyrket i den Anskuelse af et Tilfælde, som nylig har foreligget for Justitsministeriet, hvor man søgte om en Bevilling, og den blev anbefalet af Befolkningen, fordi de ikke kunde se, at Ægteskabet var i Strid med Retsbevidstheden, men Justitsministeriet kunde dog ikke give Dispensation paa Grund af de Kauteler, Loven indeholder.

Godskesen: Det har ikke været min Mening at forny den Diskussion, som blev ført i 1922, og jeg skal ikke gøre noget Forsøg paa at faa den Lov ændret, som da blev vedtaget. Jeg bringer kun i Erin-

dring, hvilket Standpunkt vi den Gang indtog. De Grunde, som førte os dertil, kan jo læses i Rigsdagstidenden. Det, jeg nu fremhæver, er, at vort Standpunkt har fundet en Bestyrkelse ved, hvad der senere er sket, idet de andre fire Lande ikke blot klart staar paa det Standpunkt, som vi den Gang indtog, men de to af dem endogsaa har fundet sig foranlediget til overfor den danske Regering at betinge sig, at den Dispensationsmyndighed, som blev givet Regeringen ved § 13, 1ste Stykke, ikke skal blive benyttet. Jeg tænker mig Muligheden af, at de to andre Lande vil følge efter, og saa vilde jeg dog tro, at det ærede 7de landstingsvalgte Medlem (Rytter) vil erkende, at dette indeholder en Bestyrkelse af vort Standpunkt.

Rytter: Nej, det vil jeg ikke paa nogen mulig Maade erkende, idet det jo er en logisk Konsekvens af de Love, som gælder i de øvrige Lande. De vil dog ikke tillade deres Statsborgere at rejse til Danmark og omgaa de Regler, der gælder hos dem, ved at indgaa Ægteskab her i Landet, og hvis vi havde tilsvarende Regler, maatte vi tage lignende Forbehold overfor de andre Lande, ellers vilde vore Regler ogsaa kunne omgaa. Derfor kan jeg desværre ikke føje det ærede Medlem i at gøre denne Indrømmelse. Forbeholdet er en simpel Konsekvens af vedkommende Landes Lovgivning, for at Statsborgere fra et af Landene ikke skal kunne omgaa de Regler, som gælder der, ved blot at rejse hertil. Det er det, man vil forhindre, og det finder jeg rimeligt.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Dernæst foretoges:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 56 af 18. Marts 1925 om Ægteskabets Retsvirkninger.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2593; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 17).

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.